CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON

52

ÎN SLUJBA LUI FRANCO

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

ÎN SLUJBA LUI FRANCO

Nr. 52

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

ÎN SLUJBA LUI FRANCO

Capitolul 1
Urmăriţi

— Bill, ai băgat şi tu de seamă? Individul ăsta ne urmăreşte tocmai din Piaza Santo Domingo şi-acum suntem aproape de Teatro Real. Cine naiba crezi că este?

— Nu crezi că-mi ceri prea mult prietene? Dacă lucrurile stau aşa cum spui de ce nu m-ai anunţat mai devreme? Puteam s-o luăm pe-o străduţă mai întortocheată ca să ne piardă urma sau chiar să-l prindem într-o ambuscadă.

— Mai întâi de toate n-am fost sigur că noi eram obiectul atenţiei sale. În definitiv cine ne cunoaşte în oraşul ăsta, ca să ţină morţiş să vină după noi, la acest ceas de noapte?

— Tocmai asta mă intrigă Sam. Cine şi de ce ne urmăreşte, dacă nu cunoaştem pe nimeni? Teamă mi-e

că incognito-ul nostru în acest oraş s-a cam terminat. Fie ne-au luat urma republicanii fie sunt iscoade ale japonezilor de care oricât nu ne-ar place tot n-am scăpat.

— De asta mă tem cel mai mult, şi de-abia aştept s-ajung la hotel să văd dacă totul e-n regulă.

Cei doi trecători singurateci care străbăteau ia această ora târzie din noapte străzile Madridului, nu erau alţii decât Bill Gazon şi voinicul său prieten negru, Sam, care reuşiseră în cele din urmă să le localizeze şi în cele din urma sa le elibereze pe cele două fete răpite de japonezii baronului Nagatsky, Thea Gazon, sora lui Bill şi prietena ei rusoaica Iwanowna Barrowa. Nu însă fără emoţii de ultimă oară. Unul dintre acoliţii baronului Nagatsky, trimis de către acesta sau din proprie iniţiativă, pornit să se intereseze de starea prizonierelor acestora a dat nas în nas cu prietenii noştri şi cele două fete. Niponul n-a putut suporta pierderea prăzii aşa că a acţionat impulsiv, aruncând cu o adevărată măiestrie asiatică un pumnal în direcţia lui Bill. Daca l-ar fi nimerit, cariera şi viaţa îndrăzneţului tânăr s-ar fi sfârşit pe loc, acolo şi atunci. Din fericire Sam reuşi să pareze lovitura împingându-l cu o prezenţă de spirit uimitoare pe Bill deoparte, şi angajând lupta cu japonezul. În încăierarea care a urmat în cele din urmă pe acoperişul spitalului agresorul nipon şi-a pierdut viaţa (vezi volumul nr. 51, „REGĂSIREA”).

Dar tot răul spre bine!

Tocmai având în vedere acest incident directorul spitalului a consimţit să le externeze pe cele două tinere albe, pentru a-şi proteja stabilimentul de ţinta unor noi agresiuni. Din păcate cercetările ulterioare asupra japonezilor rămaşi, internaţi în spital, n-au putut dovedi nimic. Despre cel care-şi pierduse viaţa camarazii săi au declarat la unison că era un tip dezechilibrat care avea periodic accese de nebunie. Nici mărturia celor două fete, Thea şi Iwanowna n-a servit la nimic, întrucât japonezii au afirmat că acestea rămase fără mijloace de locomoţie

făceau autostopul iar dânşii ca buni samariteni ce erau, le-au luat în maşină cu dânşii doar cu puţină vreme înainte de-a se fi întâmplat accidentul de pe şosea.

Pas de-a mai putea dovedi altceva. Era cuvântul acestora împotriva cuvântului celor două fete, pe care susţineau mereu că nu le-au mai văzut niciodată în viaţă cu excepţia zilei în care s-au suit în maşină.

Agravant şi în defavoarea fetelor era că nu dispuneau de niciun fel de acte în timp ce niponii au putut produce toate hârtiile necesare. În acest haos În care se găsea Spania în plin război civil, lipsa unor acte doveditoare a identităţii era o culpă în sine, astfel încât au fost nevoite să renunţe. Doar intervenţiei lui Don Federigo, cunoscut şi apreciat în capitala ţării sale, care a garantat pentru ele, unii funcţionari „înduplecaţi" de hârtiile foşnitoare de valută forte americană acestea au fost lăsate în libertate. Acum fetele îi aşteptau la hotel pe când cei doi prieteni plecaseră în oraş odată cu zorile pentru urgentarea formalităţilor de eliberare a paşapoartelor şi a altor documente de călătorie pentru patru persoane. Bill şi Sam au trebuit să constate că acest oraş european aflat în toiul războiului civil nu mai era ce fusese odată. Corupţia se instalase peste tot şi pentru cea mai mică cerere adresată funcţionarilor publici trebuiau să plătească o sumă pipărată pentru a li se acorda atenţie. Când venise vorba de obţinerea a patru paşapoarte funcţionarul le răsese de-a dreptul în faţă:

— Păi ştiţi ce-mi cereţi senores? Şi pentru un paşaport trebuie să aşteptaţi vreo zece zile până să primiţi un răspuns şi n-am precizat dacă, favorabil. Şi dumneavoastră senores îmi cereţi deodată patru?

Dar Bill nu-şi pierduse deloc cumpătul. Acum după ce reuşise exact în momentul în care crezuse mai puţin să-şi elibereze sora, era de un optimism debordant. Fără să mai piardă timpul cu pledoarii inutile sau conciliabule cu funcţionarii corupţi ai unui stat şi el în plină dezintegrare,

merse direct la miezul problemei. Tăie dintr-odată nodul gordian cu o întrebare directă, lipsită de echivoc

— Cât?

— Cetăţene, încercă omul să-şi salveze demnitatea, ce fel de întrebare e asta?

Dar Bill era încăpăţânat ca un catâr în dimineaţa aceea, se mărgini să repete şi se pregătea s-o facă până la obstinaţie.

— *Cuanto? Cuanto pesos? (*Câţi? Câţi pesos?).

Pe faţa lui Bill se citea atâta disperare şi hotărâre deopotrivă încât funcţionarului îi scăpă involuntar păsărică din gură.

— *Cuatrocentios? Cuantrocienios pesos*?

(Patru sute? Patru sute de pesos?) exclamă Bill uluit.

Era doar o sumă colosală pentru vremurile acelea. Dar următoarele cuvinte ale hoţului de la ghişeu îl lăsară perplex până şi pe Sam care era obişnuit cu felul de a face negoţ al yankeilor din ţara sa.

— *Por cada cuatrocentios pesos senor, por cada!* (Pentru fiecare patru sute de pesos senor, pentru fiecare!).

Aşa se face că Bill şi Sam n-au putut decât să se întoarcă cu coada între picioare de la acel ghişeu. Atâţia bani nu mai văzuseră de mult de când se aflau în ţară şi nici nu cunoşteau vreo modalitate cum să-i obţină. S-ar fi putui adresa binefăcătorului lor don Federigo SANDOVAL, dar omul acesta făcuse atât de multe pentru ei în ultima vreme că ar fi considerat o impietate să-l mai deranjeze acum şi cu o cerere imensă de bani pe care ştiau prea bine că nu mai puteau s-o returneze.

Cel puţin nu, în viitorul apropiat. Dar cei doi prieteni nu se dădură bătuţi, erau doar alcătuiţi dintr-un cu totul alt aluat aşa că încercară imposibilul. Toată ziua au bătut străzile în căutarea unui loc de muncă, care să le permită ca măcar după un timp oarecare, rezonabil, să facă rost de bani pentru a-şi obţine actele de călătorie râvnite.

Dacă ar ti fost de capul lor treacă-meargă poate că ar fi decis să spele putina clandestin deşi riscurile ar fi fost majore. Oricând ar fi putut fi consideraţi spioni de către una dintre tabere şi puşi la zid tară multă vorbă. Acum însă cu fetele pe cap nu le prea venea să rişte punându-le şi pe ele în primejdie tocmai într-un moment în care-şi recăpătaseră libertatea de-o manieră aproape nesperată.

Sigur, ar fi putut rămâne în oraş pentru mai multă vreme dar nici asta nu era o soluţie. Imediat ce japonezii ar fi ieşit din spital, Bill nu se îndoia deloc că niponii se vor face forte să le descopere ascunzătoarea şi să-şi ia revanşa. Se aflau cum se mai spune între Scylla şi Caribda, sau mai popular între ciocan şi nicovală, iar singura soluţie raţională era părăsirea acestui oraş cât mai degrabă. Şi-acum iată! Nu era destul că-şi irosiseră ziua fără să obţină nimic se mai procopsiseră şi cu „coada" asta după ei! Lui Bill îi venea să înjure dar se abţinu pentru a nu-i da prilejul prietenului său Sam să-l imite, întrucât acesta era mai slobod la gură de felul său. Dacă şi-ar fi vărsat nervii de maniera asta grobiană s-ar fi dus pe apa sâmbetei şi bruma de educaţie civică pe care se tot străduia să i-o vâre în cap şi mai ales în comportament prietenului său.

— În loc de înjurătură se mărgini să spună.

— Ştii ceva Sam? Să ne continuăm drumul ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Când ajungem în Paseo del Recoletos, ne dosim într-o străduţă laterală şi-l luăm pe musiu la refec. Planul ăsta păru să-i placă cu precădere lui Sam care-şi ridică la lumina unui lampadar, pumnii grozavi:

— Aşa să facem Bill şi-apoi să vedem dacă nu-i va plăcea!

Zis şi făcut! Şi-au continuat drumul liniştiţi cotind pe câteva străzi încoace şi încolo doar pentru a se convinge că aveau intr-adevăr de-a face cu un urmăritor. Aşa păreau să stea lucrurile, întrucât umbra nu-i slăbea deloc.

În sfârşit ajunseră într-o stradă mai puţin luminată şi de-abia dădură colţul că au şi dat de-o oportunitate de care trebuiau să profite. Zidul unei proprietăţi învecinate se dărâmase pe o porţiune şi acolo se găsea locul cel mai prielnic pentru a organiza o ambuscadă.

S-au pitit repede în dosul zidului şi n-au avut de aşteptat prea mult pentru că urmăritorul lor şi apăruse. Bocancii lui grei răsunau pe pavaj când umbra proiectată de unui dintre felinare şi răsări în apropierea lor. Bill şi Sam atâta aşteptară. Ca nişte pantere săriră cei doi flancându-l pe individul care deşi nu purta uniformă părea să aibă o ţinută militară. Sam îşi şi ridicase pumnul imens pregătit sa-î altoiască, dar lui Bill îi reuşi să-l oprească în ultima clipă.

— Senor, începu el politicos deşi nu-i ardea deloc de aşa ceva. Cred că ne datoraţi o explicaţie.

Spre surprinderea celor doi prieteni, străinul făcu o plecăciune, ridicându-şi pălăria politicos:

— Senores, am cumva onoarea cu Bill, Bill Gazon şi prietenul său, Sam?

De uimire lui Bill i se luă piuitul. La toate s-ar fi aşteptat numai la asta nu. Cum se face că străinul acesta le cunoaşte numele? Asupra lui Sam impresia produse o reacţie contrară de furie abia stăpânită. Din nou se apropie de străin cu pumnii ridicaţi ameninţător după care-i scăpă printre dinţi:

— Cine naiba eşti tu, amice? Ne urmăreşti de-o oră întreagă şi ne mai spui şi pe nume?

Omul se mărgini să zâmbească după care declară candid.

— Adevărul e, senores că vă urmăresc de câteva ore bune, şi de fapt de când aţă părăsit ultimul birou de înregistrare a forţei de muncă. Că doar acum aţi observat că aveţi o „umbră” nu poate decât să mă măgulească. Numele meu e Coruobez, căpitan Humberto Cordobez ca să fiu mai exact.

Ei drăcie îi trecu lui Bill fulgerător prin cap. Să ştii că afurisiţii de agenţi ai Gărzii Republicane ne-au dat de urmă şi-acum au pornit vânătoarea împotriva noastră. Lui Bill nu-i mai rămânea decât să braveze, întrucât nu vedea ce altceva ar mai fi putut face. Pe de altă parte militarul acesta politicos nu părea înarmat şi nici nu produsese un act de arestare. La nevoie se putea lesne descotorosi de el şi să-şi vadă de drum. În niciun caz nu trebuia să afle unde locuiesc pentru a nu se pune pe ei şi apoi şi pe fete în pericol.

— Ei acum că am făcut cunoştinţă ce doreşti de la noi senor capitano?

— Să vă ofer ceea ce aţi căutat toată ziua, veni surprinzător, franc şi candid răspunsul.

— Cum, vrei să ne oferi dumneata ce am căutat toastă ziua?

Nu se putu dumiri Bill.

— Întocmai senores, exact ce-aţi auzit.

— Prin urmare senor capitano, dacă înţeleg eu bine, făcu Bill uluit dar şi neîncrezător deopotrivă, dumneata ne-ai urmărit pentru a ne oferi aşa pur şi simplu, cei 1600 de pesos de care avem nevoie.

— Ei, nu chiar aşa pur şi simplu. Va trebui să-i câştigaţi. Cu alte cuvinte vă ofer un loc de muncă. Nu aşa-ceva au căutat senores toată ziua?

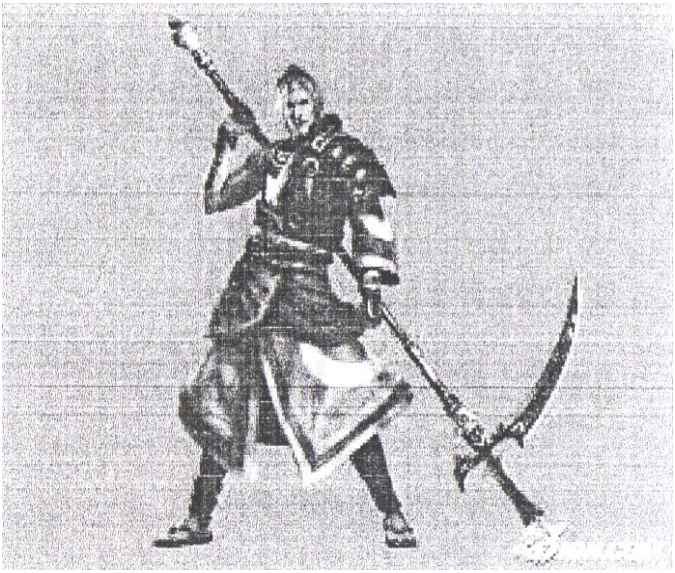

Capitolul 2
Propunerea

— În sfârşit, senor capitano despre ce fel de loc de muncă e vorba?

— Sper să ne ajutăm reciproc. Am onoarea prin urmare cu William Gazon şi Samuel Dentry?

— Întocmai, dar asta se ştie deja.

— După câte ştiu căutaţi un job.

— Mai precis două. Pentru mine şi prietenul meu, Sam, aici de faţă.

— Sunt împuternicit să vi le ofer eu, aici şi acum.

— Ar fi minunat, dar presimt ce are să urmeze. Căutaţi voluntari, ca să nu spun mercenari, pentru una dintre taberele beligerante.

— Aşa e senor Gazon, dar nu în sensul în care o spui dumneata.

— Oricum aş spune-o, e acelaşi lucru. Fie că sunteţi de partea lui Franco, fie a republicanilor, răspunsul e acelaşi. Nu dorim să luăm parte la un război care nu e al nostru.

— Nu suntem mercenari şi nici nu vrem să devenim, sir, întări şi Sam răspunsul ferm al lui Bill.

— Aţi fi mercenari dacă v-aş cere să luptaţi cu arma în mână, pentru o perioadă nedeterminată de timp, ori eu nu vă cer aşa-ceva.

— Prin urmare ar putea fi o muncă de birou?

— Întrucâtva. E-o chestiune de câteva zile, cel mult şi

pentru asta încasaţi 2000 de pesos.

— 2000 de pesos? rămase Sam cu gura căscată. Pentru câteva zile de lucru?

— Poate şi mai puţine. Depinde de abilitatea şi dedicaţia cu care veţi munci. Ei, vă interesează?

— Poate, dădu răspunsul precaut Bill, deşi fusese destul de emoţionat la auzul sumei de 2000 de pesos care ar fi acoperit din plin toate cheltuielile cu paşapoartele. Totuşi mai rămâne o întrebare.

— Întreabă, senor.

— De ce tocmai noi? De ce nu alţi rezidenţi nativi care nu au de lucru? Trebuie să fie o chichiţă la mijloc, dădu el glas îndoielii care-l muncea în clipa de faţă.

— Foarte simplu senor Gazon, chiar este o chichiţă la mijloc, cum îi spui dumneata, dar e de cu totul altă natură.

— Atunci pot să ştiu şi eu această chichiţă, să văd dacă merită să mă gândesc la propunerea dumitale?

— Fiindcă dumneata cunoşti limba rusă şi de aceea, veni simplu şi deconcertant răspunsul străinului.

Acum însă se ridica o altă întrebare. De unde naiba ştia străinul ăsta acest amănunt? Nu cumva este o capcană, şi-acest militar voia să se convingă dacă avea sau nu de a face cu dezertorii urmăriţi probabil, din armata republicană?

— De unde ştii dumneata toate astea? Se nelinişti de-a binelea, Bill.

— Păi să vedeţi senores... şi căpitanul Cordobez se pomi să le spună că a fost de faţă deşi nu la vedere când la ultimul aşa-zis angajator acesta îi întrebă ce ştiu să facă şi câte limbi cunosc.

Ce-i drept Bill afirmase că întrucât petrecuse mulţi ani în Rusia cunoaşte această limbă foarte bine. De fapt o stăpâneşte ca un rus. Nu-i folosise atunci la nimic, postul tot nu-l obţinuse, dar se vede că faptul nu rămăsese fără urmări.

— Şi ce au de-a face cunoştinţele mele de limbă aici? stărui mai departe Bill.

— Foarte mult senor, foarte mult. Dacă nu ar fi acest amănunt n-am mai fi stat de vorbă acum. Dar despre toate astea ceva mai târziu. Dacă sunteţi cu adevărat interesaţi veniţi cu mine să vorbiţi cu comandantul.

— Acum, în miez de noapte? vru să ştie Sam.

— Acum senor. Chiar acum! Misiunea care vi se oferă e urgentă, şi-apoi promit că nu va dura mult. Ulterior o să vi se pună la dispoziţie o maşină care să vă ducă în cartierul unde locuiţi. Fireşte asta nu va depinde de răspunsul afirmativ sau negativ la interpelarea noastră. La transportul cu maşina mă refer.

— Să mergem atunci, hotărî Bill pe loc. Dar să ştii senor capitano, dacă nu-mi convine, târgul nu se face.

— Asta e de la sine înţeles.

— Vreau să aud totul până la amănunt, ce ni se cere concret, şi asta chiar din gura comandantului.

— Senores, colonelul nostru, vă asigur, vă va da toate instrucţiunile şi amănuntele posibile.

N-au mai pierdut timpul şi-au luat-o la pas. După nicio jumătate de oră se găseau în faţa unei clădiri cenuşii cu ferestre acoperite cu pânză de camuflaj. După un semnal codificat practicat de către căpitan în poarta clădirii aceasta se deschise, permiţând accesul.

După ce-au urcat câteva trepte s-au trezit în faţa unei uşi capitonate cu mătase neagră pe care scria *SENOR COMANDANTE, CORONEL VALDEZ.* Din nou o bătaie uşoară în uşă, într-un anume fel, a căpitanului Cordobez, iar din interior veni prompt, o voce răguşită, de bas, bărbătească, care îi invită:

— *Adelante!* (Intraţi!).

* * *

— Deci despre asta este vorba, senores. Duceţi scrisoarea asta maiorului Rodriguez şi o să vi se acorde împuternicirea de a-l vizita pe prizonier. Dumneata senor Gazon eşti trimisul special al generalului Mereţkov şi te poţi convinge în ce grad e atins Stormovik-ul.

— Dar nu mă pricep deloc la avioane.

— Nici nu trebuie să te pricepi. E suficient să ai aerul şi tupeul că te-ai pricepe. Poţi să-i ceri comandantului Rodriguez încuviinţarea ca însoţit fireşte de vreo patrulă să-ţi prezinte avionul.

— Presupunând că asta se poate face tot mai rămâne un punct obscur.

— Ştiu, pilotul. Acesta de altfel e şi obiectivul principal. Să-l ajutaţi să spele putina şi nu oricum ci împreună cu avionul.

— De acord până într-un punct. Un alt mijloc de evadare ar fi şi greu de imaginat. Oamenii colonelului Rodriguez, ne-ar lua urma cât ai zice peşte.

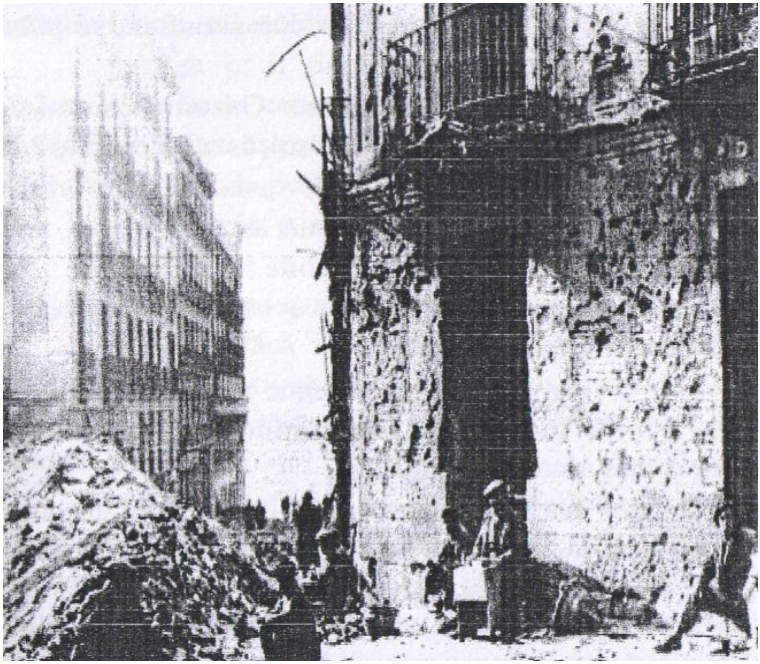

— Nici măcar acesta nu e cel mai periculos. Locţiitorul acestuia maiorul Woronow pare a fi numărul unu deşi comanda o are formal colonelul spaniol. Tocmai de aceea cunoştinţele dumitale de limbă rusă mi se par determinante.

— Pilotul şi avionul sunt două variabile aleatorii ca să mă exprim în termeni matematici. Va fi greu să le controlez pe amândouă simultan, se plânse Bill.

— Crezi dumneata senor Gazon că nu-mi dau şi eu prea bine seama de lucrul ăsta? Totuşi pilotul rămâne obiectivul principal, asta şi din raţiuni umanitare ca să spun aşa. Omul ăsta, un englez, ne-a adus servicii incomensurabile şi trebuie să-i răspundem pe măsură. Dacă e să alegi între om şi maşină, alege omul.

— Asta vă onorează senor coronei.

— Numai că nu văd cum ar putea fi salvat omul fără ajutorul aparatului.

— Depinde foarte mult de împrejurări. Nu e exclus ca la un moment dat să fim nevoiţi să facem opţiunea între om şi maşină

— Dacă totuşi le puteţi realiza pe amândouă recompensa va fi mai mare. Depinde de dumneata şi de amicul dumitale în ce moment vei vrea să decolezi.

— În teorie totul pare posibil, în practică pot interveni necunoscute. În orice caz senor coronei, dacă planul eşuează ştiţi şi dumneavoastră că ne aşteaptă glonţul.

— N-o să vă amăgesc. Poate chiar mai rău, tortura, înainte de moarte. NKVD-ul sovietic e renumit pentru asta. Vor fi vrând să ştie cine a organizat totul, precum şi locaţia noastră.

— În acest caz suma de 2000 de pesos mi se pai e derizorie, supralicită, Bill.

— Aşa e, îi ţinu isonul şi Sam. Având în vedere riscurile la care suntem expuşi, credem totuşi că vieţile noastre aşa sărmane cum sunt valorează mai mult decât 2000 de

pesos.

— Dar cât pretinzi dumneata senor Dentry?

— 5000 de căciulă, dar nu de pesos, ci dolari, în plus patru paşapoarte de liberă trecere.

— Phui, lăsă să-i scape colonelului spaniol printre dinţi. Dar ştii să ceri nu glumă, senor! Uiţi însă că suntem în plin război civil şi banii se găsesc greu pretutindeni.

— Dacă ar fi stat lucrurile altfel cu siguranţă am fi pretins dublul sumei pentru o astfel de operaţie. Recuperarea unui astfel de avion şi a pilotului. Sam îl înghionti pe prietenul său cu piciorul pe sub masă astfel încât pentru a nu-l lăsa singur, Bill fu nevoit să-i sprijine.

— Să punem problema altfel senor coronei. La cât s-ar ridica pierderile în cazul că nu aţi recupera avionul şi nici pilotul? Cu siguranţă de câteva zeci de ori mai mult. În acest context şi având în vedere riscurile enorme la care suntem expuşi eu tot cred că armata reprezentată prin dumneavoastră face afacerea cea mai bună. Şi-apoi să nu uitaţi de cele patru paşapoarte.

— Patru paşapoarte? Dar nu văd decât două persoane.

— Mai sunt doi sau mai precis două, sora mea şi prietena ei care ne aşteaptă la hotel.

— Şi eu care am crezut că sunteţi singuri la părinţi, glumi colonelul.

— Ei bine, nu suntem. Şi poate că e mai bine pentru dumneavoastră. Dacă eram aşa cum spuneţi, singuri la părinţi, nu ne-am fi lăsat ademeniţi în jocul ăsta.

— Să înţeleg prin asta că deja v-aţi lăsat „ademeniţi”? zâmbi pe sub mustaţă colonelul.

— Încă nu dar suntem aproape de-a o face. Bineînţeles dacă ne acceptaţi condiţiile. Remuneraţia trebuie să fie proporţională cu riscurile. Să te vâri aşa în bârlogul inamicului nu-i de colea. E chiar ceva mai mult decât de-a combate cu arma în mână ca un mercenar oarecare. Aşa mai poţi scăpa, poţi fi chiar luat prizonier dar ca spion doar glontele te aşteaptă. Asta în cel mai bun caz ca să

nu mai evoc tortura de care aţi avut francheţea să ne amintiţi.

— Hm! în cazul ăsta nu vă pot contrazice.

— Păi vedeţi?

— Şi dacă ne trageţi pe sfoară? încasaţi avansul şi vă mulţumiţi cu atât.

— Chiar dacă nu am fi oameni de onoare, nu ne-am expune pe noi şi mai ales pe fetele pe care le protejăm de răzbunarea oamenilor dumneavoastră. Apoi veţi afla destul de curând dacă am reuşit sau am eşuat lamentabil, iar fetele s-ar constitui într-un zălog asigurător în mâinile dumneavoastră.

— Şi-apoi rânji Sam. Totuşi 10000 de dolari înseamnă mai mult decât 5000.

— Bine fie! 10000 de dolari şi patru paşapoarte, oftă din toţi rărunchii colonelul. Când va auzi generalul OLIVERA, îmi va da un şut în fund şi mă va expedia afară din armată.

— Nu şi dacă îi veţi înapoia avionul şi pilotul pe deasupra.

— Să fie clar! Dacă veţi reuşi numai jumătate din treabă veţi fi plătiţi pe jumătate.

— De acord. Adevărul e că mai degrabă o să ratăm totul decât jumătate pentru că fără pilot n-avem ce face cu avionul şi fără avion nu vom reuşi să evadăm împreună cu pilotul, preciză Bill.

— Asta cam aşa-i. Atunci să-i dăm drumul. Dar nu uitaţi am convenit la toate condiţiile voastre dar la cel mai mic semn de trădare, glonţul.

— De asta suntem pe deplin conştienţi, senor coronei, fu de acord Bill.

Dar şi Sam mai practic avea un cuvânt de spus

— Şi încă ceva! Două dintre paşapoarte cele pe numele fetelor trebuie să fie gata imediat. Şi fireşte jumătate din sumă.

— Nu ţi se pare că pretenţia asta e cam exagerată

senor Dentry?

— Nu, pentru că există probabilitatea destul de mare să ne lăsăm oasele pe-acolo. În acest caz cele două fete ar rămâne expuse, fără apărare, iar sacrificiul nostru ar fi în zadar, preciză Bill.

— Totuşi există riscul să dispăreţi cu banii şi cu cele două paşapoarte, insistă ofiţerul superior.

— Nu există, pentru că momentan nu ne veţi oferi decât două paşapoarte. De altfel dacă sunteţi de acord, după ce lăsăm banii şi paşapoartele ia hotei ne putem reîntoarce cu aceeaşi maşină aici punându-ne! a dispoziţia dumneavoastră. Mâine în zori putem trece la executarea misiunii.

— Senores paşapoartele nu se pot executa decât dacă dispuneţi de fotografiile fetelor. Chiar şi în acest caz tot va trebui să aşteptaţi câteva ore. E-o treabă de migală care nu se poate face cât ai bate din palme.

— E de la sine înţeles. Atunci noi ne vom înapoia la hotel să le anunţăm pe fete.

— Nu merge aşa, senor. De-acum dacă am încheiat negocierea vă veţi deplasa numai însoţiţi, şi cu maşina noastră. Ei ce spuneţi, aveţi fotografiile.

— Din fericire le avem asupra noastră şi Bill se felicită că de când era în căutarea surorii sale nu se despărţise nicio clipă de fotografia Thea-ei şi a prietenei sale.

Bill caută în portmoneu şi întinse ofiţerului spaniol cele două poze nu fără o oarecare strângere de inimă.

— Ei, acest punct odată lămurit puteţi să vă odihniţi în dormitorul nostru pe durata celor două ore necesare pregătirii documentelor. Poate că va fi ultima voastră odihnă pentru o perioadă de vreme. Factorul timp este extrem de important întrucât însuşi Mereţkov sau vreun alt general de aviaţie ar putea cere să i se trimită prizonierul, sau avionul, după caz. În această alternativă planul nostru cade baltă. Mâine în zori va trebui să fiţi la Guadalajara.

Cei doi prieteni au fost nevoiţi să cedeze în acest punct. Nu puteau întinde mai mult coarda şi se puteau felicita că au obţinut mai mult decât visaseră vreodată, în viaţa lor. E drept că şi preţul era pe măsură. Era vorba de-a intra pentru a doua oară în bârlogul duşmanului. Dacă erau descoperiţi pentru oricare din delicte, dezertare şi spionaj le era destinat glonţul. Cel puţin aveau să rămână cu satisfacţia că nu puteau fi împuşcaţi de două ori. Gândul că aveau să intre în posesia celor două paşapoarte şi a unei sume mai mult decât generoase în aceste vremuri grele de război civil, menta tot riscul. Dacă era să scape ele, fetele, după tot ceea ce înduraseră de pe urma ticăloşilor de niponi, atunci preţul nu era exagerat. Numai dacă oamenii armatei nu se vor dovedi şi aceştia nişte ticăloşi, căutând să-i înşele. De asta se vor convinge începând cu înmânarea actelor. Cel puţin până la îndeplinirea misiunii se vor feri să rişte, sau să facă vreun gest necugetat. Gândind din punctul lor de vedere se puteau gândi şi ei la trădare. Erau destul de multe în joc. În definitiv unul dintre piloţii lui Franco plecase într-o misiune de recunoaştere în liniile republicane şi asta după ce forţele franchiste doborâseră unul dintre avioanele sovietice de ultimă generaţie. Pe acest tip de avion se încercase survolarea spaţiului lor aerian dar din nefericire fusese doborât sau aterizase forţat din cu totul alte pricini.

Misiunea lor era să recupereze omul şi avionul sau măcar unul dintre aceştia. Operaţia această tactică de război se baza pe o stratagemă simplă în esenţa ei, a cărui succes depindea de îndrăzneală şi tupeu, într-un areal de timp limitat. Trebuia ca el, Bill, să se prezinte cu un document falsificat venit chipurile din partea generalului-colonel Mereţkov, cu misiunea de-a inspecta avionul doborât pentru a-i evalua eventualele stricăciuni, şi desigur de a-l interoga pe pilotul englez, poate rănit. El însuşi trebuia să se dea drept căpitanul TREPNEW,

proaspăt sosit ca aghiotant din Rusia ia cererea comandantului suprem a unităţilor consiliate de sovietici. Sam putea trece drept unul dintre mercenarii înrolaţi în armata republicană. Şi toată această operaţie nebunească, atât de fragilă încât atârna doar de-un fir de păr avea să se bazeze pe tupeul, jocul actoricesc, şi cunoştinţele de limbă rusă a lui Bill. Era vorba pur şi simplu de-o cacealma dacă nu de-o nerozie şi chiar asta putea fi şansa ca ea să reuşească.

Toată această mascaradă se baza pe faptul că adjunctul maiorului Rodriguez, căpitanul Woronow. Nu-l cunoştea personal şi nu-l întâlnise pe Mereţkov şi n-avea de unde să ştie ce fel de aghiotanţi primise de curând acesta. Dacă lucrurile se schimbaseră între timp, soarta celor doi prieteni era pecetluită.

— La dracu, se exprimă Bill, ca şi cum s-ar fi descătuşat brusc de toată tensiunea acumulată. Cu-o moarte e dator omul. Putem sta în hotelul nostru fără bani şi fără acte şi să primim o bombă în cap. Viaţa e un fruct frumos pentru cei care îndrăznesc să-l culeagă.

— Ce te-a apucat, Bill vorbeşti de moarte când ar trebui să ne gândim la somn. Totuşi un lucru mă roade.

— Care Sam, poate gândul morţii apropiate.

— Pe ăsta nu-l iau în considerare. Altfel nici nu m-aş mişca din casă. Oamenii ăştia sunt atât de disperaţi că am fi putut cere şi câte 20000 de căciulă.

— Haida de, Sam. Până acum o oră ai fi considerat o pleaşcă şi o sută de pesos pentru ca acum să visezi la o grămadă de bani. Dacă vrei să ştii pe mine mă bucură cel mai mult paşapoartele fetelor decât banii.

— Fiindcă nu te-ai născut în ţara unchiului Sam, Bill, de-aceea. Pe de altă parte eşti un om generos, care întotdeauna îi are în vedere întâi pe alţii. Ai uitat prin câte greutăţi am trecut de când au început să ne lipsească hârtiile astea blestemate care se cheamă bani? Tot ciorovăindu-se cei doi prieteni au adormit în cele din

urmă.

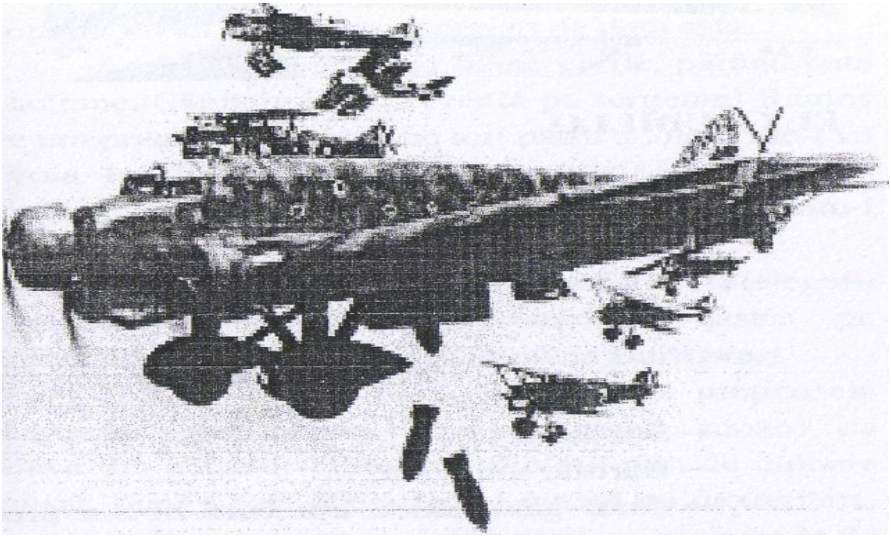

EL CAUDILLO,
GENERALUL FRANCO

Capitolul 3
Misiunea

— Sus Sam!

— Hârtiile sunt gata?

— Sunt gata amice aşa cum ni s-a promis. Măcar în această problemă oamenii colonelului par să se fi ţinut de cuvânt.

— În pesos sau dolari?

— La dracu Sam, paşapoartele omule, paşapoartele. Ce fel de hârtii îţi vin acum în minte? Te pomeneşti că în cele două ore n-ai visat altceva decât hârtiile astea cu poza

unchiului tău, Sam, pictată pe frontispiciu.

— E Benjamin Franklin, Bill şi nu am un unchi atât de bogat.

Dar convorbirea matinală, putem să-i zicem matinală întrucât trecuse de ora două, dimineaţa, se încheie în clipa când acelaşi căpitan Cordobez apăru însoţit de un alt individ, un sergent de data asta.

Amândoi se aflau în haine civile, părând gata de acţiune. Căpitanul li-l prezentă pe sergentul Ramos care era pregătit să-i ducă pe toţi patru acolo unde-i va fi voia lui Bill. Înainte de-a părăsi clădirea mai trecură încă odată pe la biroul colonelului care-i aştepta în picioare.

— Senores, aveţi aici, conform înţelegerii paşapoartele cu pozele prietenelor voastre pe frontispiciu, Thea Gazon şi Iwanowna Barrowa.

Bill îşi întinse mâna ca să apuce preţioasele documente, dar atunci când colonelul scoase de undeva din sertarul mesei un plic dolofan de culoare cenuşie, Sam a fost acela care-l înhăţă cu dexteritate.

— Prima parte a înţelegerii şi mai mult de jumătate, ţinând cont de paşapoarte, noi am avansat-o.

E rândul vostru să procedaţi la fel.

— Suntem oamenii dumneavoastră senor coronel.

— Să nu credeţi că puteţi să ne înşelaţi. La cei mai mic semn de trădare ştiţi ce vă aşteaptă. Căpitanul are ordine precise. Pe de altă arte, în caz de trădare şi numai în această eventualitate nici prietenelor dumneavoastră nu le va merge prea bine. Nu uitaţi că acum după ce am elaborat paşapoartele suntem în posesia tuturor datelor de care avem nevoie.

— Nu mă îndoiesc, dar nu va fi cazul. Suntem oameni de onoare nu mai puţin decât dumneavoastră. Dacă dintr-un motiv oarecare, dispariţia pilotului sau avionului, nu putem îndeplini misiunea şi mai rămânem în viaţă vă înapoiem banii mai puţin cete două paşapoarte desigur. Doar în cazul că încercând să aducem la îndeplinire

misiunea ne vom pierde vieţile suma de bani deja avansată le va rămâne ca o mică recompensă fetelor pentru a le ajuta să emigreze din ţară.

Şi Bill chiar intenţiona să facă asta în ciuda împotrivirii probabile a lui Sam.

— În acest caz se pare că ne-am înţeles senores.

— Cordobez vă va însoţi pretutindeni. Pentru a sublinia determinarea sa căpitanul îşi pipăi semnificativ revolverul.

— Fiţi liniştiţi, ne vom onora promisiunea.

— Acesta e numai primul pas, senores. Ştiţi ce se întâmplă în cazul când voi da consemnul că paşapoartele sunt false? Adio cu cele două doamne.

— Ştim prea bine domnule colonel şi chiar dacă tetele ar fi în siguranţă noi tot vom înţelege să ne respectăm cuvântul. Onorăm prin asta nu numai cuvântul dat, dar şi să venim în ajutorul acelora care ne-au acordat sprijinul la un moment dat. Vom face tot ceea ce ţine de noi dar dacă totuşi lucrurile ies prost şi nu din vina noastră, atunci avem şi noi o rugăminte.

— Ascult senor, Gazon. Vorbeşte! Dacă e-n puterea noastră vă vom îndeplini-o.

— Prin urmare dacă nu reuşim, e hazardat să credem că vom rămâne în viaţă. În acest caz vă cer să vă daţi cuvântul de onoare că le veţi lăsa jumătate din suma promisă, prin urmare avansul, surorii mele şi prietenei sale, ajutându-le să iasă din ţară, în Portugalia, aşa cum este menţionat aici pe documentele astea. Am cuvântul dumneavoastră domnule colonel?

— Îl ai senor Gazon. Chiar dacă eşuaţi, un ofiţer al armatei regale ştie să-şi respecte cuvântul.

O strângere de mână pecetlui înţelegerea dintre cei doi bărbaţi. Era război şi orice întreprindere de acest gen era deosebit de riscantă. Şansa de a-ţi pierde viaţa era mare şi pentru un singur civil. Cei doi prieteni trăiseră de curând această experienţă. Până la proba contrară erau

nevoiţi să se bazeze pe cuvântul acestuia, după cum şi ofiţerul nu avea altă alternativă decât să spere în devotamentul şi sârguinţa depusă în atingerea obiectivului stabilit. În definitiv totul se baza pe încredere întrucât dacă una din părţi era înclinat să trădeze, atunci toţi vor fi avut de pierdut.

O maşină de culoare închisă îi aştepta la poartă şi sergentul Ramos se aşează la volan. Conducea concentrat pe străzile aflate parţial în camuflaj antiaerian dar se vedea de la o poştă că-şi cunoştea bine meseria. Nici Cordobez, nici Ramos nu schimbară nicio vorbă după ce Bill îi dăduse şoferului, adresa hotelului Garibaldi. De altfel nici Bill nici Sam n-au prea avut chef de vorbă. Prea multe incertitudini şi necunoscute le învolbura viitorul. Când au fost aproape de-a ajunge în dreptul clădirii cochete a hotelului, Ramos opri maşina, iar Bill şi Sam, împreună cu Cordobez, care avea mâinile adânc înfundate în buzunarele pardesiu lui trecură pe lângă portarul care adormise la biroul de recepţie. Nu l-au trezit uşa fiind doar întredeschisă. Au urcat la etajul doi, iar Bill a scos din buzunar cheia pe care o luase cu sine. Fetele aveau consemn să nu iasă din cameră orice s-ar fi întâmplat. Iscoadele japonezilor sau pur şi simplu raziile inopinate ale poliţiei le-ar fi putut deconspira prematur.

Când au intrat în cameră cei trei bărbaţi s-au oprit în pragul uşii, ferindu-se să facă zgomot, emoţionaţi. Cele două fete dormeau îmbrăţişate, fiind probabil atât de obosite încât nici măcar n-au auzit zgomotul cheii învârtindu-se în broască.

Nici Bill şi nici Sam n-au avut inima de-a le trezi chiar şi pentru motivul de-a le aduce la cunoştinţă vestea cea bună, a dobândirii actelor. Poate că-i mai bine aşa îşi spuse Bill. Cum i-ar fi putut spune el surorii sale pe care-o căutase atâta că era nevoit să se despartă fie şi pentru câteva zile, dacă nu pentru totdeauna? În acest caz, inteligentă cum era, intuind sacrificiul pe care era dispus

să-l facă fratele său Bill pentru siguranţa ei şi-a prietenei sale, Thea cu siguranţă s-ar fi opus din răsputeri ca fratele ei şi amicul său să plece într-o misiune atât de primejdioasă în bârlogul uneia dintre taberele beligerante, de unde abia scăpaseră cu viaţă.

Ce-ar fi putut urma? Momente lungi, stânjenitoare în care ar fi trebuit să-şi argumenteze decizia în faţa surorii sale, căutând să-i demonstreze că nu exista pentru dânşii, o altă alternativă. Fiecare ceas în plus în care-ar fi rămas pe pământ spaniol ar fi însemnat tot atâtea riscuri, fie şi numai din cauza războiului care bântuia această ţară ignorând pericolul care-ar fi putut veni din partea japonezilor după externarea acestora din spital. De altfel nu trăiseră cu toţii la modul cel mai real posibil această ameninţare chiar din perioada în care se mai aflau în spital? De aceea Bill se hotărî. Nu le va mai trezi pe fete, chiar cu riscul de a nu-şi mai putea lua un rămas-bun, ci le va pune în faţa faptului împlinit.

îşi smulse o foaie de hârtie din bloc-notesul său, lăsă o scurtă notă informativă pentru fete, paşapoartele, plicul cu bani şi cheia de la cameră. Le ruga să plece neîntârziat în Portugalia la Algarve, de unde vor găsi un vas care să le ducă în patrie. Asta dacă în decurs de trei zile Bill şi Sam sau măcar unui dintre aceştia nu se vor mai reîntoarce. Banii care se găseau în plic şi care poate mai urmau să-i primească ie vor ajunge pentru biletele de călătorie dar şi pentru a începe o viaţă nouă în patrie sau oriunde paşii vieţii le vor conduce.

Până şi ursuzul căpitan Cordobez se lăsă impresionat la vederea tabloului idilic al celor două fiinţe realizând că Bill şi Sam spuseseră adevărul şi că nu va exista un act de trădare din partea acestora fie şi pentru singurul motiv că fiinţele astea neajutorate se vor constitui în cel mai bun zălog şi garanţie iar şefului său îi va putea duce vestea cea bună. Drept consecinţă îşi lepădă încrâncenarea îşi scoase mâinile din buzunarele

pardesiului afişând alura unui om degajat şi simpatic.

Maşina făcu cale întoarsă dar nu se mai înapoie la sediul rezidenţei armatei regale. Ieşiră curând din zona citadină rulând cu viteză maximă îndărăt spre oraşul Guadalajara. Misiunea plină de primejdii a celor doi prieteni era pe cale să înceapă...

SFÂRŞITUL VOLUMULUI nr. 52

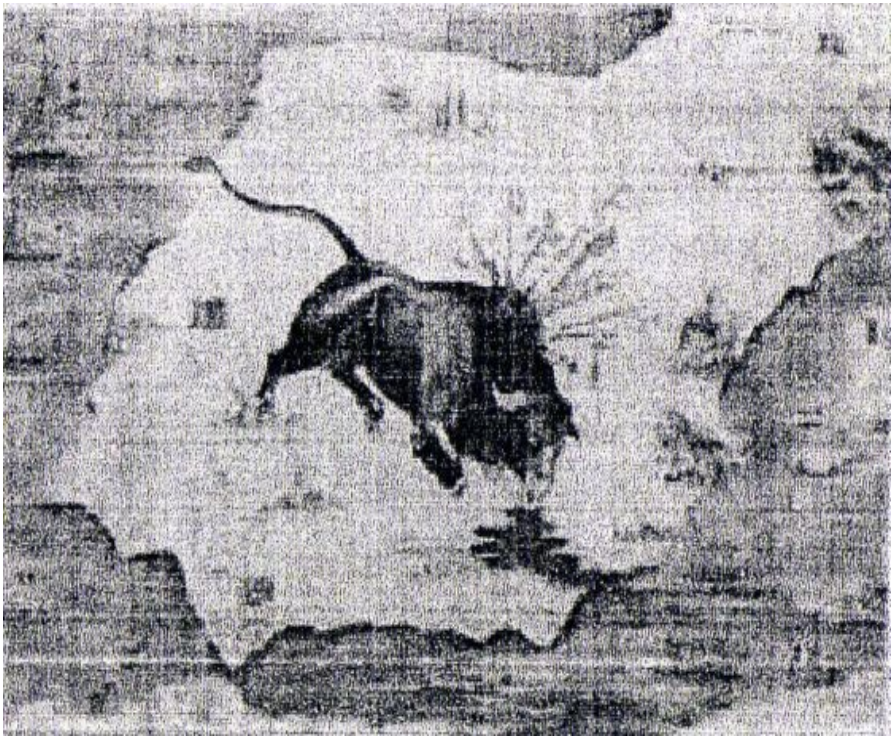

FRANCISCO FRANCO,

pe numele său întreg, Francisco Paulino Hermenegiido Teodulo Franco y Bahamonde Salgado Pardo a fost un general spanioi şi un dictator (El Caudillo) şeful statului spaniol din 1939 şi până la moartea sa în 1975, când Spania a devenit regat sub Juan Carlos, şi una dintre dinamicele democraţii europene. Franco s-a născut la 4 decembrie 1892 în Ferrol, Spania şi a murit la 20 noiembrie 1975 la Madrid. A păstrat neutralitatea ţării sale pe tot timpul celui de-al doilea război mondial şi deşi fusese un om de dreapta a ajutat numeroşi evrei acordându-le azil.

Fiecare volum
cuprinde o povestire completă !

În numărul următor:

ÎN MISIUNE SECRETĂ